

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΔΟΥ

και βρισκόμαστε ακριβώς στην πόρτα. 'Ο πατέρας σου μου ειπε : «'Ελα φίλησέ την». 'Ημουν έτοιμος να σέ φιλήσω, όταν μουήμ ! έσκασε μιιά τρομερή βροντή σά να ειχε πέσει κανένας κεραυνός στο σπίτι. Και δέ μπόρεσα να σέ φιλήσω. 'Ο πατέρας σου μ' έβγαλε σχεδόν έξω από τό σπίτι φρονάζοντας :

— «Πήγαινε γρήγορα ! 'Ερχεται ή μπόρα ! Τρέξε στο σταθμό !» 'Εγώ έφυγα, πήγα στο σταθμό, κοίταξα τόν ουρανό... και δέν είδα ουτ' ένα συννεφάκι.

— «Ω ! έκαμε ή Μαγδαληνή καίζοντας μ' ένα λουλούδι που ειχε κόψει. 'Εμεις εδω δέ δίνομε πιιά καμιά προσοχή στις βροντές. Βροντά έτσι πολλές φορές από τό Μαύρο Δάσος. 'Ο μπαμπάς λέει πως εινε ο ήλεκτρισμός του δάσους !

— 'Ο ήλεκτρισμός του δάσους ;... Ποτέ μου δέν άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτόν τόν ήλεκτρισμό.

— 'Ο μπαμπάς θέλησε να μου τό εξηγήση, εγώ όμως δέν κατάλαβα τίποτα... Φαίνεται πως στην Τζιάβα τά δάση βγάζουν τέτοια βουή που μοιάζει σά βροντή... 'Ακουσε... ή μπόρα άπομακρύνεται...

Πραγματιζώς, μιιά μακρυνή βουή άκουγόταν από τό μέρος του δάσους, ενώ πρό μιιά στιγμής ειχε φανή ότι τό άστροπελέκι ειχε πέση εκεί κοντά.

Γύρισαν και κοιτάζαν προς τό νιγκλίδωμα, απ' όπου διακρινόταν μιιά άκρη του Μαύρου Δάσους. Και άμείσως διεκριναν άνάμεσα' από τά κάγκελλα, ψηλά, σ' ένα ύψωμα, πάνω απ' τό μέρος που βρισκόταν, ένα κεφάλι παράδοξο με ξανθιπό χρώμα, ένα πρόσωπο γεμάτο πιτσιλάδες, όπου άστραφταν δυό μάτια κιτρινωτά, όπως εινε τών άλμπινωv.

Τό άκίνητο αυτό πρόσωπο τούς κοιτάζε με πρόστυχη επιμονή.

'Ο νέος, προσβλημένος έκαμε ένα βήμα προς τό νιγκλίδωμα. 'Εξαφνα όμως άκούστηκε ή φωνή του άγνωστου ή οποία τόν έσταμάτησε προστάζοντάς τον με τά λόγια αυτά :

— Μην κινήσθε, κύριε Πατρίσιε ! Οί λέξεις αυτές και ο τόνος με τόν όποιον προφερόηταν, άντήχησαν τρομαχτικά στ' αυτιά του νέου.

'Η καρδιά του άρχισε να χτυπέ δυνατά. Τό αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του.

— 'Η Μαγδαληνή, που από ένστικτο του ειχε πιώσει τό χέρι, άνιξανη γι' αυτή τώρα να κινήθη, έκοίταζε τόν άγνωστο γνωρίζοντας σ'αυτόν ένα από τούς τρεές άδελφούς του δάσους, τόν 'Ηλια.

Αυτός ήσυχα — ήσυχα, πέραςε άνάμεσα' από τά κάγκελλα την κάννη του όπλου και προβόλησε προς τή διεύθυνση τούς.

'Ο Πατρίσιος και ή Μαγδαληνή έμπεησαν μιιά τρομερή κραυγή... και στην ίδια στιγμή ένας κότσυφας έπεσε μπρός στα πόδια τούς.

— 'Ε, λοιπόν ;... Τι έχετε ; ρώτησε με μεγάλη ήρεμιά ο κυνηγός. Πληγωθήκατε ;

— 'Οχι, μ'ά δέν εινε καθόλου καθήσυχαστικό πράγμα να βλέπη κανείς κατ' έπάνω του σχεδόν την κάννην ενός τουφεκιού ! έκαμε ή Μαγδαληνή έξωγοισμένη.

— Ξέρω καλό σημάδι εγώ, και τό τουφεκι μου ως τώρα δέ χτύπησε παρά όποιον ήθελε να χτυπήση...

'Ο Πατρίσιος, τρέμοντας ακόμα έσχυψε για να παρη τό πουλί.

— Τό κακόμοιρο ! έμουρηούρισε.

— Τό προσφέρω στους έρωτευμένους για τό ζολατισί τούς. Χαίρετε, δεσποινίς Μαγδαληνή ! Χαίρετε, κύριε Πατρίσιε !

Και καθώς ο Πατρίσιος έκανε να πετάξει έξω από τά κάγκελλα τόν κότσυφα, ή Μαγδαληνή, σαν πιό στοχαστική, τόν έσταμάτησε, λέγοντας μες τά δόντια της :

— Χαίρετε, κύριε 'Ηλια και εύχαριστώ !

'Ο 'Ηλιος όμως ειχε κι' όλας έξαφανισθή και ο Πατρίσιος έτοιμαζόταν να μιλήση, μ'ά ή Μαγδαληνή τόν έμπόδισε βάζοντας τό χέρι στή χείλη του και κρατώντας το εκεί ως τή στιγμή που έπαψε ν' άκούγεται πιιά στο μάκρος του δρόμου ο κρότος τών βηματών του άλλου.

— «Ω ! Πατρίσιε, πως μ' ετρόμαξε...του ειπε. 'Ακόμα βλέπω τό τουφεκι να περνά μες από τά κάγκελλα... Τό έξερεις, πως, άν τραβούσε κατά πάνω μας, θα πληγωνόμουv πρώτα εγώ, γιατί τή στιγμή εκείνη μπήκα

έμπρός σου !

Αυτό' ήταν αλήθεια.

'Ο Πατρίσιος δέν ειχε καταλάβει τό ήρωϊκό αυτό κίνημα της νέας. Τώρα, μαθαίνοντάς το, ετρόβηξε τή Μαγ-

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
— Τό ξέρεις πως εινε άλλόζοτη ή μανία του πατέρα σου μ' αυτό τό φυτό ; 'Αουός να σου λέη πως μπορεί να άντιζαταστήση τό φρούι !...

'Επερπατούσαν χειροπιασμένοι, αλλάζοντας τά τρυφερά τούς αισθήματα, νοιώθοντας τόν έναντί τούς εύχαριστημένο, σά να βρίσκονταν στο ίδιο τους τό σπίτι, μέσ στο θελκτικό αυτό κήπο, τόν έγκαταλειμμένο, όπου όλα μεγάλωναν ελεύθερα, γιατί ο Κοριολιός ποτέ δέν ήθελε να πάρη άλλον ύπηρέτη, εκτός της γριάς Γερτρούδης και του Νοέλ, ενός νέου ήσυγου, ήμερον σάν άργάκι, που δέν έλεγε άπάνω από ειςοσι λέξεις την ήμέρα και που ο γέρος τόν ειχε φέρει μαζί του από την 'Από 'Ανατολή με την περιφημη μανιόζα.

'Ο Νοέλ τώρα δέν ειχε καιρό να φροντίση για τόν κήπο. Περνοίσε τις ώρες του μαζί με τόν κύριό του σε μιιά γωνιά του δροστατιζού, όπου βρισκόταν ένα μικρό κτίριο, όλιγο κατεστραμμένο, με μιιά σέρα μπροστά.

'Εκει εξαλλοργείτο ή μανιόζα, την όποιαν λίγες φορές ειχε κατορθώσει να δη' ο Πατρίσιος, χωρίς και να καταλαβαίνη τίποτα από τις εργασίες του θεϊου του.

Γύρω από τό κτίριο αυτό ύπήρχε ένας κήπος με όπωροφόρα δέντρα, προτιγυρισμένος από ένα φράχτη και κλεισμένος με κάγκελλα που κανείς δέν ειχε τό δικαίωμα να περάση.

'Όλο αυτό τό μέρος ήταν προορισμένο για τά πειράματα του Κοριολιός.

Τά συμπεράσματα τών πειραμάτων του ο Κοριολιός σημειώνον μόνο τή νύχτα στο ιδιαίτερο γραφείο του, κλειδώνοντας ζηλότυπα τις σημειώσεις αυτές μες στο χρηματοκιβώτιό του.

Τό γραφείο του Κοριολιός βρισκόταν στον ύψο της επάνωλωσ.

Πολλές φορές ο γέρος κλεινόταν και μες νύχτες όλοζήρες για να γράφη, αφού ειχε άφιχωώσει τις ώρες της μέρας στην καλλιέργεια του δεντροζήπου.

'Ολ' αυτά ειχαν φανή μυστηριώδη στον Πατρίσιό στους πρώτους καιρούς, όταν ο θεϊός του έδειξε τή δυσαρξεία του για τις έπιστάσεις του.

Την έποχη αυτή του ήταν άπληροεμένω να μιαινή στο δεντροζήπο. 'Αλλά εδω και τρία χρόνια ή άσθητότης της άπαγορεύσεως ειχε μετριασθή και έτσι ο Πατρίσιος μπορούσε να περνά απ' όπου ήθελε με τή Μαγδαληνή, όταν φρουά, ο θεϊός ειχε τελείωση τή δουλεία του.

Οί δυό άρραβωνιασμένοι λοιπόν εξαζολουθούσαν να προχωρούν αλλάζοντας τά τρυφερά τούς αισθήματα, όταν σε κάποια στιγμή θυμήθηκαν ότι δέν ειχαν ακόμα φιληθή. Τότε ο Πατρίσιος, συναισθανόμενος τά δικαιώματά του και τά καθήκοντά του σάν άρραβωνιαστικός, έδωσε ένα άγνό φιλι στα μαλλιά της Μαγδαληνης.

'Αμέσως όμως άκούστηκε μιιά βροντή. 'Η Μαγδαληνή άναστήθηκε, χλώμασε κ' έρριξε ένα βλέμμα ταραγμένο στον άρραβωνιαστικό της.

'Ο Πατρίσιος από ένστικτο κοιτάζε τόν ουρανό, όπου δέν ύπήρχε κανένα συννεφο.

— Περίεργο ! έμουρηούρισε παραξενεμένος. Εινε ή δεύτερη φορά που συμβαίνει τέτοιο πράγμα !

— Τί πράγμα ; ρώτησε ή άθια Μαγδαληνή, που χωρίς κανένα λόγο ειχε γίνει κατακόκκινη.

— Να βροντά, όταν σε φιλώ !

Αφ' έρωσε τις ώρες του στον κήπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο 'Αλμπίνος.

— Δέν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής, Πατρίσιε. Θά-ναι άποτέλεσμα' της ζήτησης, γιατί δέ φαίνονται σύννεφα.

Τί λές ; 'Επιστρέφουμε ; Δέ θα καναμε άσχημα.

— Θυμάσαι την τελευταία μου επίσκεψη ; Σάς άποχαιροτούσα

έμπρός σου !

δαληνή στην άγκαλιά του και την έφιλησε.

Κάποτε έβηξε πίσω από τις πλάτες τους. Και γυρίζοντας οι δύο νέοι είδαν το Νοέλ που έρχόταν προς το μέρος τους.

— 'Ο ζώιος σ'αφονάζει, είπε ο άνατολίτης.

Και έφυγε με τ'ά χέρια στις τσέπες και με το κφαλί σκυφτό.

'Ο Πατριζιος και η Μαγδαληνή τόν άκολούθησαν.

— Πόσο μου ζάνει νόπο ή άμωσφαίρα μέσα εις την όποιαν τής! Έξαινε ο Πατριζιος, ύστερ' από μακρυνά σιωπή. 'Η ζωή θά εινε άνυπόφορη άνάμεσα σ'έναν πατέρα μονομανή, μα ήλιθία ύπρηστρία και ένα ψυχογιού, που δέν τον είδα ποτέ νά γελά. Δέν εινε εύθυμοι οι ύθαγενείς τής Χάϊ — Νωΐ!...

— Δέν τον ζέρεις έσν το Νοέλ, άπάντησε η Μαγδαληνή. 'Όταν θέλη κανείς δέ μπορεί νά εινε χαρούμενος όσο αυτός. Για ρώτησε τή Γετρούδη!

— Τόν βλέπω πάντοτε θλιμμένο, σχεδόν κλαυιάρη!...

— 'Όταν δ'η κανένα ξένο, πάντοτε εινε έτσι. 'Ο Νοέλ εινε άτολμος.

— Σου εινε άφοσιωμένος;

— Ναί. Και φοβάται περισσότερο άπ' όλους το μπαμπά.

— 'Ο πατέρας σου τόν μεταχειρίζεται με σκληρότητα;

— Με πολλή σκληρότητα. Και έτσι πρέπει. Τουλάχιστον ο μπαμπάς λέει, ότι έτσι πρέπει νά φρονείται κανείς μ'αυτούς τους «μπόυς» τής 'Απο 'Ανατολής, αν θέλη νά κάνουνε προκοπή.

— 'Εγώ δέ μπόρσα ποτέ νά κρίνω νά χαρακτηρη του. 'Ερχομαι δω τόσο σπάνια!

— 'Ω! Τώρα εκπολιτίζεται... Τρώει στην κουζίνα με τή Γετρούδη.

Έιχανε φτάσει στα γάγγελλα του δεντροζήπου. 'Ο Νοέλ, ποι κρατούσε την πόρτα ανοιχτή, φαινόταν πιο θλιμμένο. 'Ο Πατριζιος τόν ενύταζε και έμφύλησε σχεδόν στο αυτί τής Μαγδαληνης:

— Χωρά στον όμορφονό!

— Τόν βραίσαζε άσχημο; Μά για κούταζε τ'ά μάτια του! Ποτέ δέν είδα μάτια εύπνότερα.

— 'Αλήθεια, παραδέχτηκε κι' ο Πατριζιος.

'Ο Κοριολίς ήταν μπροστά τους, στην πόρτα τής σέρας, και ειχε ένα ύφος κάθε άλλο παρά ευχαριστημένο.

'Εξοίταζε τους δύο νέους και ύστερα ειπε:

— 'Εστειλα και σας φώναξα, γιατί νομισα πως άκουσα νά βροντά και φοβήθηκα για καμιά μπόσα. Μά ίσως νά γελάστρησα... Στην ήλιθια μου, ή άκοή δέ λειτουργεί πιά καλά...

'Ο τόνος με τον όποιον ο θειος μου μιλούσε για την καταγίδα έκανε κατάπληξη στον Πατριζιο. Και η κατάπληξη του βγήκε έξω από τ'ά όρατά τής, όταν άκουσε τον Κοριολίς νά ρωτά με τόσο σχεδόν βάρβαρο:

— 'Εμπρός!.. Δέν πιστεύω νά θέλετε νά με γελάσετε και σεις! 'Ακούστησε ή όχι ή βροντή;

— 'Εγώ δέν άκουσα τίποτα, άποκρίθηκε η Μαγδαληνή, χωρίς καμιά ντροπή. Κ' έγενεψε με τρόπο στον Πατριζιο για νά τον παρακαλέση νά μην τή διαψεύσει.

Μά ο νέος δέν τόν κατάλαβε και χωρίς νά μορη νά μιλήρη την άμχανία του, ειπε:

— Την άκουσα και την παρακούσα!... 'Ενόμισα πως μάλιστα έπρεσε κανέναν κερωνόσο στο σπίτι!

'Η Μαγδαληνή έκκοζινησε ως τις ρίζες των μαλλιών τής και ο Κοριολίς την εφοβήρισε με τοντμένο τού δάχτυλο:

— Μαγδαληνή! Τό ζέρεις πολύ καλά ότι μ'άρεσει ή ειλακρίνεα! Ποδ θά φτάναμε, αν σ' άκουγα;

— Μά, μπαμπά, σου δοζίζομαι πως δέν πρόσεξα στη βροντή, ίσως από την τουφεκιά που έροξε ο ένας από τους άλμυίνους...

— Πάντα ο 'Ηλιος, δέν ειν' έτσι!...

— Ναί, μπαμπά, ο 'Ηλιος. 'Ετόλμησε νά σιωτώση έναν κότσηφα στον κήπο, ενώ ήμεις βοισκόμαστε κει...

— Νά το!...—ειπε ο Πατριζιος δείχνοντας τού πουλι που τ'οχε φέρει μαζί του.

— Κανίγια! μορηόρισε ο θειος. Πρέπει νά τον ειδοποιήσουμε νά τραβή πιδ πέρα και νά προσέχη τ'ά άγοίμα μου. ΕΙνε τώρα κάρποςος καιρός που όλο εδω κοντά τριγουρίζει!

Πάντα πιο στενωχωρημένη, η Μαγδαληνή ειπε:

— 'Εχεις δίκιο, μπαμπά! μά εγώ τον ειδοποίησα κι' όλας με τή ζωή.

— Τι τού μήνυσε;

— Νά πηγαίνη νά κρηγή μακρότερα, γιατί οι τουφεκιές του με τρομάζουνε. Κι' ο 'Ηλιος πάλι μου μήνυσε, ότι μά προσέχει καλύτερ' από κοντά, γιατί από τότε που έγενανε όλες αυτές οι δολοφονίες ο τόπος δέν εινε άσφαλής...

— Και σ'τι άπάντησε;

— Τίποτα. Τού έστειλα μα λίτρα ρούμη.

('Ακολουθε)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δουμάς και Μπαλζάκ

'Ο Δουμάς πατήρ και ο Μπαλζάκ τ'ά είχαν τσουγγουρίσει. Ένα βράδυ όμως αναντήρησαν κ' οι δύο σ'ένα φιλικό τους σπίτι. Καθ'όλη τή διάρκεια τής έσπεριδος οι δύο μεγάλοι συγγραφείς δέν άτηγλαξαν ούτε λέξη. Κατά τ'ά μεσάνυχτα ο Μπαλζάκ βγαίνοντας από την αίθουσα και περνώντας δίπλα από τού συγγραφέα των «Τριών Σωματοφυλάκων», ο όποιος έγραφε τότε δράματα, ειπε δυνατά χωρίς νά τον κητάξη:

— 'Όταν θά ξεκουμιστώ φιλολογικώς, θαρξίσω κ' εγώ νά γράψω θεατροικά έργα!

— Τότε μορεις ν'άρξιση; άμείωσε! τού άπάντησε ο Δουμάς.

Διευθυντής μιá φορά!...

'Ο λόδοξ Νόρτλαφ, ο περιήρηος «Μ. Ναπολέων» τού 'Αγγλικού Τύπου», όπως τόν έλεγαν, ιδιοκτήτης τού μεγάλου τράστ των άγγλικών εφημεριδων, συνήτησε κάποτε σέ μιάν αίθουσα τής συντάξεως των «Τάιμς» ένα νέο συντάκτη. Άμείωσε τόν ερώτησε:

— 'Εχετε πολύ καιρό που εργαζεστε εδω;

— Δεκαπέντε μήνες κηρις.

— Πόσα κερδίζετε;

— Δέκα λίρες τή βδομάδα.

— Και εισθε ευχαριστημένος μ'αυτές;

— Μάλιστα, κηρις.

— 'Ε λοιπόν, παιδί μου, νά περάσχη τού Σάββατο από τού Λογιστήριο νά σ'έσοφλήση. Ένας δημοσιογράφος που δουλεύει στους «Τάιμς» κ' ειν' ευχαριστημένος με δέκα λίρες τήν βδομάδα δέν εινε καλός δημοσιογράφος!

Πούρα και έργασια

'Ο διάσημος γάλλος εύθυμογράφος Βιλλύ έλεγε μιá μερα στον εκδότη του:

— Μου εινε αδύνατο νά γράφο άμα δέν καπνίζω. Μοναχη που τ'ά πούρα τής 'Αβάνας άφρίβησαν τόσο ώστε άναγκαστήνα νά κηνω οικονομίες.

— Πώς; Λιγοστέψατε τόν αριθμό των πούρων σας; τόν ρώτησε ο εκδότης.

— 'Όχι, τού άπάντησε ο συγγραφέας, λιγοστέψα τόν αριθμό των ώρων τής εργασίας μου!...

Τ'ά μαθηματικά τού Βιλλύ

Μιá μερα δείχνοντας στο Βιλλύ μιá κηρία τού Παρισινού ημιζόμου, τού ειπαν:

— Τή βλέπετε αυτή; Δέν μορσει νά κηρη με λιγότερα από ένα εκατομμύριο φράγκα τού χρονο.

Και ο Βιλλύ άπάντησε:

— Ένα εκατομμύριο; Τής τού έσαφαλίζουν δύο φίλοι, οι όποιοι θά τής δίνουν από 500.000 φρ. ετησίως...

Και επρόσθεσε:

— ... ή χίλιοι που θά τής δίνουν από ένα χιλιάριχο!...

Σάν στο σπίτι του!...

'Ο διάσημος εύθυμογράφος Μορίς Ντωνναι τής Γαλλικής 'Ακαδημίας δέν συνηθίζει νά συζητή στις διάφορες κοσμικές λέσχη. Κάποτε όμως υποκρίνοντας στις παρακλήσεις ενός φίλου του έγινε μέλος μιás καλλιτεχνικής λέσχης, όπου έκρινε καθηχον του νά παρουσιασθή ένα βράδυ.

Μπαίνοντας, μέσα στην αίθουσα των μελών έβγαλε, όπως ήταν φυσικό τού καπέλλο του. Τότε ο φίλος του που τόν συνόδευε τού ειπε φιλικά:

— Εξέρτε... εδω μορσετε νά φοράτε τού καπέλλο σας... Ειστε σάν στο σπίτι σας.

Και ο Μορίς Ντωνναι, χαμογελώντας:

— Μά άκριβώς στο σπίτι μου ειμαι πάντοτε χωρίς καπέλλο!...

'Η μουστάρδα κχι ή κώνευσις

'Ο Βιλλύ θεωρείται ως ένας από τους πιο καλομαγάδες γάλλους συγγραφείς. Σ'ένα φιλολογικό γεύμα, ο παρακαθημένος του βλέποντάς τον νά τρώη για τέταρτη φορά μεσατάσσε με σαλιμ, τού έδωσε υποχωρητικά τή μουστάρδα.

— Μουστάρδα! φώναξε ο Βιλλύ σπρόχοντάς την; δέν παίρνω ποτέ μου!

— Και γιατί, παρακαλώ;

— Γιατί κωνεύει κανείς μ'αυτήν εύκολα!...